

II

Kế hoạch ám sát

Phải, thần Vệ nữ đã tới cứu chàng điệp viên đăm mê là Quỳnh Loan, ngôi sao sáng của ban Biệt vụ.

Sự can thiệp của nàng không do tình cớ mà ra. Đó là kết quả của những toan tính thận trọng và khôn ngoan xuất phát từ văn phòng tổng giám đốc sở Mật vụ.

Mọi việc xảy ra đều đặn như kim đồng hồ ngay sau khi Văn Bình giả từ trụ sở bí mật Khánh hội. Chiếc Citroen cỡ lớn vừa đưa Văn Bình ra đường cái thì dưới hầm vắng vẻ, ông Hoàng bấm chuông điện gọi Quỳnh Loan.

Mảm mê cái quạt máy trong tay, ông Hoàng nói :

— Ngồi ở phòng bên, cô đã nghe hết cuộc trò chuyện giữa tôi và Văn Bình. Hơn ai hết, cô có dịp nhận thấy sự tiên đoán của Sở là đúng. Theo cô, liệu đêm nay Văn Bình bỏ đi nữa không ?

Quỳnh Loan đáp :

— Thưa, tôi tin là có. Lệ thường, Văn Bình rất diêm dăm và khoan thai. Đêm nay, anh ấy có vẻ sốt ruột.

— Đúng. Sốt ruột vì nội đêm nay có hẹn với Như Luyện.

Mặt Quỳnh Loan tái mét rồi ửng đỏ. Ông tổng giám đốc giả vờ quay lưng về phía nàng :

— Lẽ ra, tôi giao việc này cho người khác. Chẳng hạn cho Lê Diệp, vì chỉ Lê Diệp mới đủ tài ba can thiệp để gỡ rối cho Văn Bình. Những điệp vụ hiểm nghèo cần nam giới hơn là phụ nữ. Tuy nhiên, tôi lại cần cô. Cô đã hiểu nguyên nhân chưa ?

— Có lẽ ông cho rằng Văn Bình có cảm tình đặc biệt với tôi. Thưa ông, tôi không chối cãi điều ấy, nhưng dầu sao anh ấy là con ngựa bất kham, không chịu nép mình trong khuôn khổ kỷ luật, hơn nữa trong thời gian qua anh ấy còn bẻ tha, hoang toàng gấp hai, gấp ba trong quá khứ, sợ một mình tôi không chế ngự nổi.

— Trước khi bắt tay vào công việc, tôi đều nghiên cứu kỹ càng. Đánh cờ, thiên hạ thường nghĩ đến tấn công hoặc phòng thủ riêng rẽ, về phần tôi, tôi coi phương diện tấn công hoặc phòng thủ tương đương với nhau. Mỗi bước tiến của tôi đều đi kèm với bước thoái. Tôi nói như vậy để giải thích cho cô hiểu rằng cô được triệu hồi là vì tôi đã cân nhắc chu đáo khả năng của cô có thể lật ngược thế cờ. Tôi không trách cứ cô, vì việc đang tiếc đã xảy ra rồi. Giờ đây, cô nên thủ thật với tôi. Tại sao cô xin lưu lại Văn tượng lâu hơn nhiệm kỳ đã định ?

— Ông tha lỗi cho tôi. Trong một phút mềm yếu, tôi đã phạm điều khoản của khế ước tuyên dụng, và nội qui của Sở. Tôi xin sẵn sàng từ chức để làm gương cho chị em trong ban Biệt vụ.

— Tôi mời cô về Sài Gòn không phải là để kỷ

đơn từ chức. Văn Bình đã phạm nhiều lỗi làm nặng nề hơn cô nhiều. Theo ý tôi, việc cô vừa nói chưa hẳn là vi phạm, mặc dầu nữ nhân viên Biệt vụ bị khế ước tuyền dung và nội qui ràng buộc là không được kết hôn cũng như khai hoa nở nhụy. Không riêng gì nữ nhân viên Biệt vụ, hàng trăm ngàn nữ trợ tá quân đội cũng bị ràng buộc kh. t khe như vậy. Ngành điệp báo, dĩ nhiên, phải đòi hỏi khắt khe hơn ngành nữ trợ tá nữa.

Song le, tôi đã bỏ qua vụ này từ lâu. Tôi cho rằng cảm đoán tình yêu là điều hoàn toàn vô ý. Tôi biết cô liên lạc quá sâu xa với Văn Bình trong những ngày hoạt động chung tại Vạn tượng. Nhiều phụ nữ khác cũng liên lạc sâu xa với Văn Bình nhưng lại giữ gìn triệt để, còn cô, tôi có cảm tưởng rằng cô muốn thế. Phải không, cô Quỳnh Loan ?

— Thưa ông, đúng. Tôi muốn có con với Văn Bình, và tôi đã có. Tôi quan niệm rằng đưa con chung là xiềng xích đối với Văn Bình. Anh ấy sẽ dùng dẫn hơn trong việc xử thế, và cần nhắc hơn trong công tác điệp báo. Sau khi chúng tôi xa nhau một thời gian ngắn, tôi biết là có mang nên làm đơn xin ở lại Lào quốc.

Đúng 9 tháng sau, tôi sinh hạ được một đứa con trai. Tôi che giấu rất khôn ngoan, đành ninh không ai biết. Có mang được 5 tháng, đến khi bắt đầu có bụng, tôi xin phép ông đại sứ được qua Thái du lịch, và đi luôn cho đến ngày sinh nở.

Thưa ông, tôi sinh nở rất khó khăn, suýt nữa phải mổ nếu không gặp y sĩ tận tâm và có tài...

— Bây giờ, tưởng cô nên biết rằng viên y sĩ

chăm nom cô trong nhà hộ sinh gần phi trường Đồn mường là nhân viên của Sở, đặc phái từ Sài Gòn lên. Văn Bình la cà khắp nơi trên thế giới, ở đâu cũng để lại ái tình vương vãi, song đây là lần đầu tiên, có con chính thức, và nhất là có con với một nữ nhân viên ưu tú trong Sở. Là tổng giám đốc, tôi có bổn phận phải lo liệu giúp cô và Văn Bình, và làm cha tinh thần cho đứa trẻ. Trở về Vạn tượng, cô nuôi con ở đâu tôi cũng biết. Cô Quỳnh Loan ? Có đã báo tin có con cho Văn Bình biết chưa ?

— Thưa, khi có mang, tôi viết thư cho Văn Bình. Anh ấy trả lời là đến ngày sinh nở thì đánh điện đề anh ấy lên Lào. Tôi không đánh điện vì không muốn làm phiền. Và lại, tôi biết trước là Văn Bình bận tưu tít, nếu không bận việc công thì lại bận việc tư, không có thời giờ lên thăm con được.

— Tại sao cô lại gửi con cho di phước nuôi ?

— Thưa, tôi sợ.

— Không có gì cô phải sợ Bắt đầu từ mai, cô sẽ mang con về dưỡng đường của Sở, giao cho y sĩ trưởng. Tôi sẽ bố trí chăm nom nó cho tử tế. Nếu tôi không lầm, nó giống Văn Bình như hệt.

Quỳnh Loan nhìn ông Hoàng, nước mắt chảy quanh :

— Cảm ơn ông. Tôi không ngờ nó giống bố như hai giọt nước. Giống nhất là cặp mắt. Thưa ông, mắt nó cũng ướt ướt, khô khan, diêm dăng và lạnh lùng như mắt bố nó. Sau khi ra đời, nó ốm nhom ốm nhách làm tôi hết sức lo ngại. Nhưng

chỉ ba tháng sau, nó lớn nhanh như thổi, và từ bây đến nay không hề đau ốm.

— Cô đặt tên cháu là Văn Bình phải không ?

— Quỳnh Loan giật mình :

— Vâng. Theo quy ước giữa chúng tôi, đứa con chung đầu tiên sẽ mang tên Văn Bình.

— Kề ra, cô nên đặt tên khác thì hơn. Vì tôi không muốn các nữ nhân viên khác biết chuyện. Có không lạ gì Văn Bình có nhiều giấy nợ trong Sổ, đặc biệt là Nguyễn Hương. Tôi đã giữ kín không để vụ này lộ ra ngoài, cô cũng nên giúp tôi một phần. Vì tôi lo ngại một số nữ nhân viên khác sẽ bắt chước cô. Khi ấy nội quy của Sổ sẽ trở thành mảnh giấy lộn. Tuy nhiên, điều tôi sợ nhất không phải là sự bất lực của nội quy. Mà là sợ các nữ nhân viên từ chức để làm tròn thiên chức người mẹ.

— Thưa, tôi xin hứa...

— Được rồi. Ngày mai, cô sẽ đi khai sinh cho nó.

— Ông cho phép tôi ghi tên cha là Tống Văn Bình không ?

— Đồng ý. Nếu có thỏa thuận, tôi chỉ muốn đổi tên mà thôi. Chẳng hạn Tống Văn...

— Thưa, ở Tây phương, người ta thường lấy tên danh nhân để đặt cho con. Về tuổi tác, ông là cha tôi. Về tài ba, ông là thầy tôi. Tôi đã phiền nhiều ông quá nhiều, giờ đây xin ông cho tôi phiền nhiều lần nữa. Ông là cha tinh thần của cháu bé, vì vậy tôi muốn đặt tên nó là Văn Hoàng... Tống Văn Hoàng để kỷ niệm, vì đầu sao ông cũng già rồi.

Ông Hoàng phá lên cười, cái cười trong trẻo,

vô tư lự như phát xuất từ một thanh niên 20, cái tuổi thần tiên :

— Ừ, cũng chẳng hề gì. Cô cứ gọi nó là Tống Văn Hoàng...

Đang nói, đột nhiên ông Hoàng ngưng lại.

Ngọn đèn đỏ gắn trên tường nháy tắt hai cái.

Rồi cửa phòng mở ra, Lê Diệp bước vào, giọng nghiêm trọng :

— Thưa ông, tin hiệu của Văn Bình.

Ông Hoàng xoa tay :

— Anh cho theo dõi từng phút một. Tôi ra xe ngay bây giờ với cô Quỳnh Loan.

Ba phút sau, ông Hoàng đã ngồi gọn trong xe Citroen, với Quỳnh Loan một bên. Tai xế phóng ra khỏi khu Quán hội tối om và u uất. Ông Hoàng nói :

— Xe của tôi liền lạc trực tiếp với Lê Diệp bằng điện thoại siêu tần số. Có lẽ trong 5 phút nữa Lê Diệp mới gọi. Trong thời gian này, tôi có thể cho cô biết rõ chi tiết của việc sắp làm.

Tôi triệu cô về Sài Gòn để giao hai việc. Việc thứ nhất : hợp thức hóa tình trạng đưa trẻ. Việc thứ hai : thay mặt tôi đề bảo vệ Văn Bình.

Quỳnh Loan lắc đầu :

— Từ ngày làm việc dưới quyền ông, tôi chưa khi nào dám trái lệnh. Song lần này, tôi sợ không làm tròn chỉ thị của ông. Nếu được, xin ông giao nhiệm vụ bảo vệ Văn Bình cho nhân viên khác ?

— Tại sao cô từ chối ?

— Vì Văn Bình là người cứng đầu nhất thế giới. Muốn trị kẻ cứng đầu chỉ có một giải pháp : áp dụng kỷ luật nội bộ hoặc cho một bài học về võ thuật. Theo chỗ tôi biết thì chưa bao giờ Sổ áp dụng kỷ luật nội bộ với Văn Bình mặc dù anh bị

của anh ấy mỗi ngày một bữa bãi, coi trời bằng vung. Hồi ở Hồng Kông, ông chưa khiển trách mà Z.28 đã tự tiện xin thôi và bỏ qua Vạn tượng đi tu. Nhiều lần Z.28 lại dọa từ chức. Còn về bài học võ thuật thì đừng nói trong Sở Mật vụ, ngay cả trên toàn Đông nam á nữa cũng chưa tìm được ai đủ tài nghệ, đủ thao lược để quật ngã Văn Bình. Nói tóm lại, Văn Bình là người bất trị.

— Cao nhân tắc hữu cao nhân trị.

— Thưa ông, tôi là phụ nữ chân yếu tay mềm, không phải là cao nhân. Cao nhân là Lê Diệp hoặc Triệu Dung. Tuy nhiên, tôi cũng chưa tin rằng Triệu Dung hoặc Lê Diệp có thể hạ Z.28 đo ván. Nếu ông cho phép, tôi xin đưa ra một đề nghị. Đề nghị ông đích thân gặp Văn Bình để sửa trị. Đối với ông, Z.28 vẫn vẫn kính nể như cha ruột.

— Có nói đúng. Z.28 sẽ không dám đỡ ngón võ biên hoặc lão xước trước mặt tôi. Nhưng y còn một phương pháp khác, vô cùng lợi hại : từ chức. Y gia nhập Sở bằng khẩu ước, từ nhiều năm nay chưa chịu ký một tờ giấy cam kết nào. Và lại, cam kết bằng giấy cũng vô ích. Tôi ra mặt, Văn Bình sẽ bỏ Sở ngay. Từ sau vụ Hồng Kông và KX (1), tôi cố gắng gương nhẹ với Văn Bình. Vì vậy, tôi cần đến cô.

(1) Vụ Hồng Kông : 3 giai nhân bị thiệt mạng tại Hồng Kông, khiến Z.28 tuyệt vọng bỏ Sở đi tu đã thuật lại trong Bí mật Hồng Kông, thương và hạ). Vụ KX : nữ nhân viên Thu Thu đột nhập căn cứ bí mật KX của KGB ở biên giới Lào-Việt rồi bị bắt. Ông Hoàng dùng mưu, lừa Z.28 ra khỏi chùa ở Vạn tượng để đi cứu Thu Thu. Từ đó, Z.28 trở lại Sở Mật vụ. (đã thuật lại trong Tia sáng Giải

Ngoài cô ra, không ai có đủ sức mạnh để lôi kéo Z.28. Tôi tin là cô sẵn sàng ưng thuận.

— Thưa, không bao giờ tôi dám thoái thác. Nhưng tôi không hiểu sức mạnh của tôi là sức mạnh nào ?

— Sức mạnh của ruột thịt. Cô là nữ nhân viên trong Sở đầu tiên có con với Văn Bình.

— Tôi sợ rằng hôn máu nhỏ mọn này không đủ sức mạnh để thuyết phục Z.28.

— Có lẽ cô chưa hiểu rõ đời tư của Văn Bình. Hồi nhỏ, y được phụ thân thương yêu hết mực. Sở dĩ y bắn giỏi, võ giỏi một phần cũng nhờ phụ thân. Sự đối xử này đã ảnh hưởng nhiều tới tâm tính của Văn Bình. Y không muốn có con, chẳng phải vì ghét trẻ. Mà chính vì y sợ cuộc sống điệp báo đầy nguy hiểm không cho phép y chăm nom con cái. Văn Bình là con người thép nhưng lại có nhược điểm đối với đàn bà. Nhất là đối với người đàn bà đã mang đứa con của mình. Và nhất là đối với con ruột. Cô hơn mọi nhân viên của Sở, hơn cả tôi vì thế.

Quỳnh Loan thở dài :

— Vâng, tôi hy vọng ông nói đúng.

Ông Hoàng cũng thở dài :

— Có lẽ đây là lần thứ nhất có hoài nghi khả năng của tôi. Kể ra, cô hoài nghi không phải là quá đáng. Thành nhân cũng lắm thì người trần như tôi bị lầm là dĩ nhiên. Công tác tôi giao cho cô được thu gọn vào một câu ngắn ngủi, và cô được toàn quyền ứng biến : dùng tình thương để giữ riết Văn Bình, không cho đi đâu một thời gian.

— Tôi xin tuân lệnh.

Ông Hoàng im bật.

Giọng nói quen thuộc của Lê Diệp từ máy diên thoại siêu tần số vẳng ra, nghe rõ mồn một:

— Thưa, như ông dự tính, Sở Khanh đã tới gặp Thúy Kiều.

Ông Hoàng hỏi:

— Sở Khanh đang ở đâu?

Lê Diệp đáp:

— Đầu đường Yên đô.

— Anh phải bám thật sát. Tôi sẽ đến ngay.

Chiếc Citroen bất hủ của ông tổng giám đốc chồm bốn bánh trên đường nhựa, tưởng như vừa được lắp động cơ máy bay phản lực siêu thanh. Đại lộ Pasteur với những thân cây cao, đen sì hai bên chạy dài trong bóng tối lơ mờ.

Ông Hoàng ngoảnh sang phía Quỳnh Loan:

— Sở Khanh là mặt danh được dùng để chỉ Văn Bình. Chắc cô cũng biết rằng danh từ này không được lựa chọn cố ý để dè bieu Z.28. Chẳng qua Lê Diệp lấy theo thứ tự trong sổ mặt danh mà thôi. Còn Thúy Kiều...

Ông tổng giám đốc ngưng nói, lơ đãng nhìn qua cửa xe ra đường. Lê Diệp bình tĩnh. Quỳnh Loan bỗng trở nên nóng nung một cách kỳ lạ. Nàng nhòm người trên ghế, giọng hốt hoảng:

— Thúy Kiều là ai, thưa ông?

Giọng ông Hoàng vẫn thản nhiên:

— Là bà Như Luyến. Có lẽ cô không biết Như Luyến là ai.

— Thưa biết. Tuy nhiên, tôi không ngờ Văn Bình lại đa mang Như Luyến.

— Theo phúc trình của Phan gián, thì nhân

viên Smerch đã phăng ra sự đi lại lén lút giữa Z.28 và Như Luyến. Họ tìm cách ám hại Z.28 nhiều lần mà chưa gặp cơ hội. Tôi sợ đêm nay...

— Thưa, quyền hạn của tôi đến đâu?

— Tùy cô. Nếu không gặp trở ngại, cô nên bắt sống. Trong hoàn cảnh bất khả kháng hãy bắn chết.

— Đến nơi, thưa ông?

— Một phút nữa.

— Thưa ông, tôi có linh giác là lạ. Không khéo...

— Hy vọng là Z.28 không hề gì. Vì theo mật tin, nhân viên Smerch chỉ được lệnh bắn Z.28 bằng đạn thuốc mê rồi mang đi, chứ không quyết tâm hạ sát. Người bị hạ sát là Hư Luyến. Tôi đã tính toán chu đáo: khẩu súng dưới nách Văn Bình được gắn một bộ phận điện tử phát tuyến đặc biệt, nhờ nó Lê Diệp và tôi có thể theo dõi nhất cử nhất động của Văn Bình.

Xe đậu lại.

Lê Diệp từ bóng tối vọt ra.

Nhanh như máy, Quỳnh Loan nhảy xuống xe, theo Lê Diệp chạy lên lầu. Về yếu ớt chậm chạp cố hữu đã biến mất, nhường chỗ cho phản ứng nhậm lệ và hữu hiệu.

Lê Diệp húc vai vào cửa phòng.

Và viên đạn bá phát, bá trúng của Quỳnh Loan vọt ra khỏi nòng súng, bắn ngã tên nhân viên Smerch.

Nửa giờ sau...

Trong gian phòng rộng thênh thang, trần thiết giản dị và lạnh lùng chỉ có ba người.

Quỳnh Loan, Văn Bình và Như Luyến.

Văn Bình nằm thiu thếp trên giường, mắt nhắm nghiền, hơi thở hỗn hển như người vừa chạy việt dã. Như Luyến đã tỉnh cơn sợ, ngồi dựa lưng vào ghế sofa, mặt còn xanh tái. Nàng nhìn chung quanh, hết nhìn căn phòng lạ hoắc đến nhìn Văn Bình bất tỉnh. Sau cùng nàng nhìn Quỳnh Loan bằng cặp mắt pha lẫn lo lắng và sùng sốt.

Nhưng Quỳnh Loan không nhìn lại.

Ruột gan nàng đang sôi sùng sục. Sau khi bắn hạ tên sát nhân Smerch, nàng điu Như Luyến xuống xe, trong lúc Lê Diệp công Văn Bình lên vai.

Dưới đường, nàng gặp một xác chết nằm sóng soài. Lê Diệp chép miệng nói :

— Nhân viên Smerch. Hẳn lẫn văng ngoài cửa đề canh chừng cho đồng bọn. Chẳng may hấn dụng tới. Hấn chưa kịp phản ứng thì tôi đã tặng một mũi dao. Cách 5 thước, lưỡi dao lá liễu của tôi được phóng trúng tim, hấn chết không kịp trở.

Một chiếc Citroen sơn đen khác đậu xích gần xe hơi của Ông tổng giám đốc.

Ông Hoàng dặn Quỳnh Loan trước khi lên xe :

— Tôi về đây. Cô sẽ dứt khoát giải thích với bà Như Luyến. Và nhất là với Văn Bình.

Lê Diệp đưa toàn thể về trụ sở Tân sơn nhất. Ông Hoàng từ giã trước tiên. Rồi đến Lê Diệp. Nhiệm vụ của Quỳnh Loan bắt đầu. Một nhiệm vụ bạc bẽo, đau đớn mà nàng hằng mong đợi song bây giờ nàng lại không ham thích nữa.

Nàng cố chế ngự máu ghen đang cuộn cuộn trong huyết quản song càng tập trung tư tưởng

nàng càng ghen mạnh hơn lên. Những khóa huấn luyện điệp báo bỏ tùc liên tiếp ở Sài gòn và hải ngoại, và những năm lăn lộn trong nghề đã biến Quỳnh Loan thành cô gái có trái tim bằng sắt nguội. Nhưng trái tim nàng chỉ có thể cứng rắn với kẻ thù. Nàng đã trở về với tình tình cố hữu của người đàn bà muốn thuo.

Mặt nàng đang đỏ bừng bỗng chuyển sang màu trắng. Ít khi nàng giận dữ — từ nhỏ đến lớn, nàng chỉ giận dữ ba, bốn lần — nhưng khi giận dữ nàng mất hết lương tri. Lở tai nàng kêu âm ỉm, như thể hàng chục, hàng trăm phi cơ phản lực đang bay trên không phận dội bom nặng 500 kí xuống ghế nàng ngồi.

Cơn ghen của Quỳnh Loan đã lên tới cực độ. Như đọc được ý nghĩ của nàng, Như Luyến run cầm cập. Quỳnh Loan gằn giọng :

— Bà là người yêu của Z.28 ?

Như Luyến đáp :

— Không. Còn cô, cô là ai ?

— Bà không được quyền hỏi tôi, vì tôi đang thăm vấn bà. Tôi là nhân viên của Ông Hoàng.

— Tôi hoàn toàn vô tội. Sở Mật vụ không thể hỏi cung tôi.

— Phải, đối với Sở, đối với luật pháp, bà hoàn toàn vô tội. Nhưng đối với thằng Lập, con bà, bà có tội. Đối với luân lý thánh hiền, bà có tội. Bà có tội, bà biết chưa ?

— Cô lầm rồi. Giữa tôi và Đoàn Trung, đã có sự ly thân dứt khoát.

— Tôi không lầm. Bà ly thân chứ chưa ly hôn.